

MISSA DE LA CENA DEL SENYOR
HOMILIA DEL P. ABAT JOSEP M. SOLER
18 D'ABRIL DE 2019
Ex 12, 1-8.11-14; 1C 11, 23-26; Jo 13, 1-15

En el darrer sopar, Jesús compartí la taula amb els deixebles en un comiat íntim. I els lliurà el seu cos i la seva sang. N'hem sentit la narració que en fa sant Pau i, també, la de l'inici del sopar a l'evangeli que ha estat proclamat. Aquella comunió de taula amb els seus, el Senyor la vol continuar aquest vespre amb nosaltres. Ens ofereix el seu cos i la seva sang en el pa i el vi sobre els quals davallarà l'Esperit Sant per la pregària de l'Església. I vol establir, també, un diàleg cordial amb cadascun de nosaltres en aquesta celebració i tot al llarg d'aquest vespre en la pregària personal que puguem fer.

El sagrament eucarístic que Jesús ens ofereix conté el do total d'ell mateix i del Déu Trinitat i ens fa entrar en el seu moviment d'amor. És un do a l'Església i és una comunicació personal amb cadascú, perquè puguem participar, portats per l'Esperit Sant, de la vida de Déu per tal que també nosaltres tinguem vida. Per això, Jesús havia dit: *Jo sóc el pa viu que ha baixat del cel. Qui menja aquest pa viurà per sempre. I el pa que jo donaré és la meua carn per a la vida del món* (Jo 6, 51).

Contemplant aquest vespre el doble do de Jesús, el do de l'eucaristia i el do de la seva vida a la creu, compremem que en l'eucaristia se'ns revela el disseny d'amor que ha amarat tot el pla diví de salvació a favor de la humanitat. El Déu que en si mateix és amor (cf. 1Jo 4, 7-8) se'ns dona sota l'aparença d'un aliment humà perquè puguem participar de la vida divina com a fills de Déu i tinguem la penyora de la vida per sempre després de la mort. Són dos dons indistingibles. Jesucrist s'ofereix com a sacrifici al Pare i a la humanitat en la creu i n'anticipa la realitat espiritual en el sagrament. Per això, en la cena parla del *cos ofert* i de *la sang vessada* que segella *la nova aliança*.

Jesucrist ens ofereix el do del seu cos i de la seva sang. I ens invita a collir-lo: *preneu i mengeu-ne, preneu i beveu-ne tots* (Mt 26, 26-28). Deixa a la nostra llibertat acceptar-lo o no. Si l'acollim, hem de seguir el seu exemple i tenir la mateixa actitud de donació i de servei als altres. Ell es dona sense mesura, en una follia divina d'amor, i ens crida a imitar-lo segons les nostres possibilitats. Com a deixebles seus, també hem de donar la nostra vida, oferint-la al Pare i posant-la al servei dels germans. Ho hem sentit al final de l'evangeli: *us he donat exemple perquè vosaltres ho feu tal com jo us ho he fet*. Ell, *el Mestre i Senyor*, ens ha servit rentant-nos interiorment amb l'aigua del baptisme i donant la seva vida a la creu perquè nosaltres tinguem vida ara i després de la nostra mort. De fet, el rentament de peus expressa el sentit de la mort popera; és una gran ofrena de sí mateix, un gran servei a la humanitat per purificar-la i guarir-la. En l'eucaristia Jesús ens implica en la seva ofrena. Conscients, doncs, d'haver estat servits d'una manera admirable i radical per Jesús fins al do de la vida, hem de viure en una actitud d'oblació als altres en l'àmbit de la pròpia situació: en el matrimoni, en la vida ministerial, en la consagració religiosa, en el compromís social.

Per fer concreta aquesta donació als altres aquest vespre, i com a expressió de la voluntat d'estimar i de servir tothom, d'una manera particular els més necessitats, al final de la celebració farem una col·lecta que lliurarem a l'Acció Solidària Contra l'Atur, que treballa, sense ànim de lucre, en la lluita contra l'exclusió social i laboral.

Contemplant el misteri d'aquest vespre, veiem com realment *Déu ha estat el primer d'estimar-nos* (1Jn 4, 19). I que, en el sagrament de l'eucaristia, el Senyor ressuscitat surt al nostre encontre, a l'encontre de tot ésser humà creat a imatge i semblança de Déu (cf. Gn 1, 27), per acompanyar-nos en el nostre camí. Ho fa fent-se aliment espiritual per a qui té fam i set d'amor, de veritat, de llibertat, de justícia, de pau, d'immortalitat (cf. Congregació per a l'evangelització dels pobles, Paraula de Déu, Baptisme, Eucaristia en la missió de l'Església: Documents d'Església, 2019, 227.247). I, encara, enfortint-nos amb aquest aliment perquè puguem portar el pes de cada dia, amb les seves dificultats i els seus sofriments, perquè puguem tenir una mirada de serenor i d'amor envers tothom, perquè tinguem vigor per donar-nos al servei dels altres.

Contemplant el misteri d'aquest vespre, ens adonem, encara, de la veritat de les paraules d'aquell salm que canta l'obra salvadora de Déu al llarg de la història humana, quan diu: *el Senyor, benigne i entranyable, deixà un memorial dels seus prodigis* (Ps 110, 4). En la perspectiva de l'Antiga Aliança cantava sobretot la pasqua del poble d'Israel, amb l'alliberament de l'esclavatge d'Egipte i l'entrada en la terra promesa, que són les gestes que evocava la primera lectura que hem escoltat. Però en la pregària cristiana, aquest salm canta l'amor *benigne i entranyable* del Senyor que ens ha deixat en l'eucaristia el *memorial* de la seva obra prodigiosa de lliurament per amor: el seu cos i la seva sang oferts per nosaltres i per la salvació del món. Oferts en el pa i el vi eucarístics d'una manera sacramental. I oferts amb tota la cruïda dalt la creu per donar-nos vida, *per a la vida del món*. Aquest vespre ho agraïm plens d'estupor i lloem "el sant misteri del gloriosíssim cos i de la sang preciosa" tot adorant la presència del Senyor ens els dons eucarístics. "A Déu Pare i al Fill únic donem glòria i honor, majestat i benaurança, força i benedicció; i donem igual lloança al qui procedeix d'ambdós" (Hime "Pange lingua").